

STRAKS MAG JIJ!

COLUMN KIM DE KONING

Ik zie je hard werken en nog harder je best doen.
Je tong een stukje uit je mond en je focust op wat moet gebeuren.
Je denkt aan wat ik net heb uitgelegd, volgt alle stappen, stap voor stap.
Wat is het moeilijk en je lijkt wel te verdwalen.
Je ogen verplaatsen zich van de tablet naar buiten.
Ik kijk naar je en denk: straks mag jij.

We zijn klaar met taal, je hebt de taak niet afgekregen.
Je legt je werk in de 'dit maak ik later af'-bak.
Terwijl je terugloopt naar je plek, zie ik dat je je schouders net iets hoger optrekt en je ene wenkbrauw fronst.
Blij ben je zeker niet. Toch pak je vol goede moed je rekentaak erbij en zit je klaar voor de start van de volgende les.

Een valse start, blijkt na tien minuten.
Na de verlengde instructie en nog wat bemoedigende een-op-een-tips, ga je het zelf proberen.
Het lukt niet. Inmiddels zijn je wangen rood van de inspanning, je schouders nog iets hoger opgetrokken, maar je blijft volhouden.
Ik kom nog eens bij je langs, leg mijn hand op je schouder en fluister: "Straks mag jij!"

Na rekenen nog spelling. Schrijven kun je wel, maar de letters dansen in je hoofd. Eerst een luisterfout waardoor 'begrepen' begepen wordt.
Daarna een onthoudfout waardoor 'weiland' wijland wordt.
Je komt bij me en vertelt me dat je hoofdpijn hebt en dat je het niet kunt. Wij-land ... zo voelt het deze morgen voor jou in ieder geval niet.
Je schouders raken inmiddels je oren, je kijkt boos. Of toch eerder verdrietig?
"Nog eventjes volhouden", zeg ik, "Straks mag jij!"

En dan, eindelijk! De bel gaat.
Het is pauze en we gaan naar buiten. Je wisselt je schoenen, de hardloopschoenen gaan aan.
Tijd voor de *daily mile*.
Elke dag lopen we 1,6 km door het park achter onze school. Sommige kinderen wandelen, anderen slenteren.

Jij niet. Jij rent. En kind, wat ga je snel! Alles gooi je eruit.
Je breekt record na record. Je schouders gaan bij elke stap wat lager hangen.
Je frons verdwijnt. Je wordt aangemoedigd. Je klasgenoten en ik roepen hard je naam. Je lacht. Je bent trots. En ik op jou.
Ik kan me niet voorstellen hoe zwaar het soms voor je moet zijn. Om elke les niet goed te weten wat je moet doen, het niet te snappen. Maar tijdens de pauze ben jij aan de beurt. Dan mag jij op een voetstuk staan. Ook al wordt het straks in de klas weer moeilijk en misschien zelfs zwaar, jij kunt het aan.
En ik ook! ■

KIM DE KONING

Manager BSO De Grote Ridder, kindercoach
in opleiding en (oud) leerkracht bij de WSKO.